

MANJ
KAJO
CI
CLEN

Uvodoma

Sanje in želje so vedno vzpodbujale delo in delo je vedno tešilo potrebo. Različnim različno. Meni potrebo izkazati najgloblja čustva, povedati, kakšen da pravzaprav sem, vam, katerim se zdelo je vredno z mano prebiti vaš čas. Prihajali ste in odhajali, od blizu in od daleč, nedaleč in v neskončnost. Ostalo vas je malo ... A pesmi morajo ostati! Za vedno. Za vsakogar. Kot šopek spominčic od mene za vas, katerim se zdelo je vredno z mano prebiti vaš čas ...

RUDNIK

Ideje so kot diamanti v rudniku.
Bleščeči, vendar zakopani.
Brez vrednosti so tam v temi.
Kadar pa človek jih najde,
obenem rodi jih in rani.

Jaz sem rudar in moj um je moj kramp.
Srce mi je luč in ti mu olja prilivaš.
Lahko je garati, ker tega ne skrivaš.

Ko v neskončni praznini utvar
si glavo razbija slabič,
uživam ob dimu cigar
in vem,
da ga, ki sanja denar,
sčasoma vzame hudič.

Potem, ko začutim preprih,
kot da je sapa navdiha zavela,
takrat se odpravim v rudnik,
vedoč, spet je čas,
da lotim se dela.

SAMO ČLOVEK

Samo človek sem,
ki se na svoj način prebija
skoz labirint usode
upajoč, da vsaj ona ve kaj dela.

Samo človek sem,
ukleščen v bivanja vpenjalu,
čakajoč, kot mnogi drugi,
nežne obdelave
z grobo pilo časa.

Samo človek sem,
vonjiv po tohli vinski kleti,
vodljiv po stranpoteh norosti
in v izobilju prostih dni
tožeč po uricah mladosti.

Samo človek sem, saj veš,
včasih samopašnež,
včasih grešnik in hudič,
a včasih bog, ki vse odpušča ...

Samo človek,
frčeč za trpolečo srečo,
v besu dneva zmedeno ihtečo
po dokončnem domu, ki ga ni.

Samo človek sem, razumeš?
Potreben nekoga,
ki je mene potreben.

Pa hkrati sem prvinski čudež,
tako kot roža in plevel,
kot veter, prst in močerad,
kot solza in pomlad
in kot nasmeh in iskrica v očesu,
ko se zaveš,
da nekdo ima te rad.
In kot vse.
Pa saj ti veš ...

ZAKAJ KOT ZMAJ VISOKO MED OBLAKI

Že vse prevečkrat je biti realen
postal izgovor idealen
za ne poskušati postati popoln.
Tudi pri meni in to me mori.

Se lahko zadovoljim s tem,
da sem zadovoljen;
- s tem kar sem,
kakršen sem in kar sem dosegel?

Ne!
Biti moram boljši!
Doseči moram več!
Zato ne smem postati prevelik realist.

ENA MISEL

V popolnem majskem jutru,
ko iznad hladne megle
toplo sonce vzhaja,
še hrup zdivjanega prometa
razpoloženja mi ne zmoti.
No, vsaj tvoje muckasto oko
pri tem me ne zaloti.

A z vsako mojo mislijo,
ki s teboj ostaja,
se znova stara, grenka mi poraja:

Bom sam ostal na dolgi poti,
vse do gotovega mi kraja,
al' z menoj boš tovorila
bremen in radósti,
v uho šepéča mi skrivnosti,
vse do najinega raja?

METULJEV GAMBIT

Med "klemenom", kar sem bil,
in "Klemenom", kar sem danes,
zeva prepad ogromen,
skoz njih oči strašljiv,
a v mojem srcu skromen.

Čezenj vodi enosmerna, dvopasovna avtocesta;
gradili niso je žerjavi, ne velike, hladne hruške
in ne buldožerji rjavi.

Načrtoval je ni konstruktor,
velečasten beli genij,
uničeval ne bo je kritik,
v konvoju medijev politik,
hlastač najvišjih premij.

Načrtoval sem sam jo ure,
dneve, mesece, ... oh - leta!
Nevidéč na drugo stran,
iz zlobe dobrodejnega obeta,
priklenjen tja, željan drugam,
sem res načrtoval jo sam?

Načrtoval sem res jo sam ...

A gradil jo je metuljček mali,
belih krilc, konic oranžnih.
Plešoč v zeleni travi,
razganjan od ljubezni,
se vsak večer ustavi,
da zjutraj spet na nov polet,
na nov polet nad skalnat svet
iste celine se odpravi.

Med "Klemenom", kar sem danes,
in "Klemenom", kar bom jutri,
vem, je nov prepad.

A v prsih mi obeta
želja novega razcveta
in veseli obraz spoznanje,
da vsak prepad in zev,
bo preletljiv za te, metuljček.

ZNANJE

Védenje je najbolj seksi stvar na svetu.

Znati.

Vedeti.

Nič lažjega!

Če znaš.

NOČEM SI POMAGAT

Praviš, da sem presrčen.
Da preveč zaupam v dobro ljudi.
Svet pa da je krut in pokvarjen.
In zato da trpim.

Vem, zakaj trpim,
ampak ne morem si pomagat.
Vidim, kako živim,
ampak ... pravzaprav ...
jaz nočem si pomagat!

POČUTIM SE TAKO

Počutim se tako,
kot da ti dolgujem
nekaj v slovo.
In to je to.
Tile verzi, deklica.

Zaslužim prave si ljubezni, a ti ...
Kar potrebujem,
mi ne moreš dati.
Kar mi ponujaš,
nikdár ne mogel bi zares imeti.

In to je to:
Če morda čez leta
zašla boš med vrstice te,
se spomni, da nekomu
nekoč si pomenila vse.
Da morda nekje v tišini
poet spet pesem pesni —
s teboj v mislih le.

Počutim se tako,
kot da ne dolgujem več.
Ničesar več.
Počutim se tako ...
... slabo.

NA NOVEM ZAČETKU

Čeprav se mi včasih zazdi,
da je tisto, kar se dogaja
konec nečesa,
če ne kar konec vsega,
mi vedno potem,
ko presejem si misli,
iz kupa morbidnih in gore hibridnih
vzklije v mivki pod sitom nevidnim spet ta,
da vendar ni konec sveta.

Vedno namenjeni nekam ...
Naprej, vedno!
... in nikdar nazaj!
Je, kakor vse relativno,
odvisno od točke pogleda,
kje smo v trenutku, ko pot se konča.

Mnogim se zdi, da na koncu.
A meni?
Na novem začetku.

KLIK NA KLIK

Takole, klik na klik,
sekunde se nalagajo v minute
in tista večnost pred izpitom
skopni v zadnji 'znam, kar znam',
ko upanje edino, da sem iznajdljiv,
pripne mi pas, da varno zapustim
ponovno rodno vas.

Takole, klik na klik, me klika.
Namesto Boolove algebre
v glavi njen odmeva glas:
"Pusti me in pusti nas ... "

SAMO NEŠTETE MISLI ...

Bom nehal kdaj verjet v ljubezen -
da nekje živi, nekje v mojem času?
In da pravljica obstaja ...

Bom nekje v končni fazi, ko se bom oziral,
videl le trenutke, kakršne si dala mi
in ničesar več?

Prepozno bo, ko najina mladost bo res samo še to -
najina mladost, nekje, nekoč ...

Rad bi bil tvoj ...
... in da bi rada bla moja - danes, jutri, dni potem,
ne pa tam šele nekoč, ko morda bom nehal že verjet.

Pa si najbrž le še eno skustvo,
kakor že vse poprej,
ki me kali in oblikuje
za boljšega v naprej.

V kaj?
V nekoga z njo
ali v nekoga, ki bi lahko bil z njo,
pa ni, ker je preveč verjel,
da pravljica obstaja?

NI UKAZA

Lovim v reki bolečine
na dni rádostne spomine,
ki v glavi tebi zvestega bedaka
vzbujajo sladke spet skomine.

Kako vse prehitro mine,
to glava ve.
Duša pa upa.
In telo kar čaka.

Da ni ukaza,
ki bi sprejelo tvoje ga srce
od neveščega trenutkov programerja,
ki še osnov ne zna,
pa bi vtipkal ljubi_ga,
glava njegova ve,
da ni ukaza takega.
A ne posluša je srce.

In prsti kot obsedeni rojijo,
tipkovnici telesa tvojega sledijo
in neprestano ljubi_ga, **klack!**, ljubi_ga,
ukaza izvršitve si želijo.

In po neštetih dnevih,
ko mladec že postaja nor,
na zaslonu tvojega obraza:
SYNTAX ERROR; vedno znova –
bedak si ne prizna poraza.

Upajoč, da bo nek izkušenejši programer
nekoč povedal mu ukaz,
ki deloval bo tudi njemu,
primoran slej ko prej
priznati bo poraz.

Ni ukaza LJUBI GA!
Ga ni!
Ni ga.

KDO SEM, KAJ SEM

Moje telo je stanovanje,
katerega ima v najemu moja duša,
dokler ne vrne ga Naravi,
preden na pot v Vesolje se odpravi.

Kdo sem, kaj sem?

Jaz sem hišnik tega stanovanja
in fukač te dolgonoge duše.

SANJAČ

Skozi zadnja vrata moje junčevosti je vstopilo;

... tiho, vendar sunkovito,
z nepopisno glasnim treskom za seboj zabitih duri,
permanentno in dokončno zapečatenih v času,
ki občasno le spomin poskuša jih odpreti;
- tvoje mnenje o mojem Vsem.

“Zažgi vse to, pokuri!”, pravi mi.

“Pravljico raje si oglej ... “

Kaj ne veš, Ajeta hči, da pravljice se piše,
se jih bere in se jih živi?
Jih gledajo edino nesanjači.

Prosim, ne postani ena izmed njih še ti ...

UJETNIK SVOBODE

Tvoja svoboda
moja je kletka.
Vseeno,
ne bom te oviral
na poti napredka.
Ne presliši srca,
uresniči si sanje!
Le pojdi,
če tukaj prostora ni zanje.

A le besedo reci,
besedo, ki velja,
pa s teboj odidem,
kamorkoli, tudi tja,
na mavrična poljá.

V moji je kletki neznosen prepih,
ki znova in znova rojeva trpljenje,
a to oplojuje navdih.

Sem res lepo vzgojen otrok,
ki gleda nemoralne filme,
da ob koncu vsakega
plane v hlinjen jok?

Ker tega, kar imaš
in tistega, česar ne poznaš,
pogrešati ne moreš,
je bolje, da spoznam,
to kar že imam,
ali da dobim,
česar ne poznam?

ZUNAJ JE SVET

Vem, da zunaj je svet.

In vanj radostno vstopam,

vsakič,

da raziščem vsak kamen,

vsak cvet.

In ujamem vsak dobronameren pogled,

ga vrnem nazaj med sopot človečanstva,

dodam mu svoj kanček,

brez tega ne morem -

zasanjan pogled

na preveč stvaren svet.

K TEBI

I.

Zdaj, ko naju ločujejo le kilometri,
in tu, kjer pravljico živeti preprečuje nama samo
čas,
bi rad poslal spet misel nate;
... v noč,
v malo notranjsko-primorsko vas ...

II.

Odhaja - duh sicer, telo ostaja
- vseeno bom v celoti tvoj!
... pogosto k tebi moj izraz
pošiljam v notranjsko-primorsko vas.

III.

In zjutraj gledal bom: 'Odhaja ...'
- telo samo, tvoj duh ostaja!
Vseeno boš v celoti moja.
'In kam odhaja?', bodo spraševali.
... v dan,
na lepo notranjsko-primorsko stran.

IV.

In gledal bom morda: '... odhaja ...'
- telo in duh!' ... moj up ostaja!

ZADNJI PRVI ROŽNIK

Spontan nasmeh da obvisi
nad tvojo divjo, svobodno
in nemirno dušo - vedno,
vedno tvojo!

To je moja želja, Katarina.

COPATA

Bil sem podivjan mustang,
katerega si ukrotila,
ne da bi na gobec
mu uzdo nataknila.

Bil sem divja gorska reka,
katero ti si umirila,
ne da bi betonski jez
sploh na njej zgradila.

Bil sem najbolj blaten buler
in ti si ga ucopatila,
ne da bi sploh vedela,
kako si dobro to storila.

Bil sem hladen vetra piš,
katerega si otoplila,
ne da bi poskušala
in smer mu spremenila.

Bil sem kača strupenjača,
spretno si jo razstrupila,
ne da bi se ustnih žlez
sploh ji dotaknila.

Bil sem razglašen klavir,
katerega si uglasila,
ne da bi odprla ga
in strune mu privila.

Bil sem panična pošast,
katero si takoj vzljubila,
ne da bi očitala ji,
zakaj je vse poprej pobila.

Včasih se še razdivjam
in slečem, kar me utesnjuje,
potem spet vrnem se v pristan,
ki čaka me, a ne miruje.

Rad sem tvoj žrebiček,
potoček in copata.
Rad sem, ker te ljubim.

In nekje v sledečem
dnevu pribežečem
najinim otrokom
rad postal bi ata.

Rada si krotilka,
cvetličarka in čevljarka.
Se ukvarjaš z mano sama.
In nekje v sledečem
dnevu pribežečem,
vem, najinim otrokom
želiš postati mama.

MOJI SLAVOLOKI MENI

Mojim slavolokom mene
ste že mnogokrat podrli temelje
in spodbili vse nosilne stebre,
jih že tretjič zrušili.

Pa vendar znova vsi stojijo!
Stojijo v vsej svoji monumentalni lepoti.

Stojijo tiho tam in malovidno.
Ker častijo sebe.

HERBARIJ

I.

Gledam ga, iz dneva v dan,
kako nastaja in kako se debeli ...

Gledam ga, kako se mi smeji občasno,
in pogosteje, ko joka se z menoj ...

Gledam ga, od prve sekunde obstoja,
kako presiha kot zadnje počivališče
mojih minulih misli na vas,
nič hudega sluteče,
nikomur nič slabega želeče cvetke,
ki sem jih zamrznil nehote za vedno v čas.

Gledam, znova in znova,
da slučajno ne pozabim kdaj kdo sem.

Ker sem, kar ste nekoč mi dale!
Ker sem, kar sem nekoč vam dal!
Zato, predrage moje, niti za sekundo z vami
nikoli ni bilo mi žal!

II.

Verjel, da v njem ne bo nikoli tvojega imena,
sem in s teboj da, Katarina,
končno bom prenehal
s to mojo črno kroniko za liter vina,
ki kot tedenska kolumna
v glasilu nekega brezveznega balinarskega kluba
spravlja svoje člane v obup.

Verjel, da bova skupaj, jaz in ti,
izdajati začela Vivo - revijo o Življenju ... in sreči.

III.

Vseeno te,
ti veš, da nehote,
zdaj vpenjam med te liste.

Morda pa ne za vedno - le kdo ve ...

Morda pa res bom jaz
lahko ustavil čas
- natanko, kot si to želiš -
in da res še tretjič, níkdar moja bosonóga,
naju usoda bo združila ...

Če,
takrat iztrgam te
za vedno iz herbarija!

A sedaj mi moraš oprostiti - čez dva dni moramo iziti.

MENE TAKRAT SPOČETI

Da lahko uživa
sleherni v tem,
kar pišem in kar pojem,
jaz moram trpeti.

To je moja pot
in zato dovoljeno
jima je sploh bilo
mene takrat spočeti.

To je moja pot,
naj hočem ali ne
in v očigled, dekle,
bom moral pozabiti vse ...
Vse, kar mi pomeni vse.

To je moja pot
in tako jo moram vzeti.
Vseeno moglo biti je najlepše
mene takrat spočeti.

SUŠA

V deželi suša, čeprav je maj.
Iščoč si prvo pravo cvetko.
Kje, kako in kdaj?
Le ljubavni herbarij mi ostaja.
Za kolčas še?
Za vekomaj?!

Pa vendar ...
Ne bom pustil potrebi
pasti na rodna tla,
da uniči sadike
mojega vérovanja.

Verjamem, da je vredno
čakati na njo,
katera bo z menoj za vedno
in bo z menoj zato,
ker spoštoval jo bom in cenil,
dan sleherni ji pravil to.

POSLUŠAM, PTIČICA

Poslušam, ptičica ...
Kaj praviš?
Da deklica pogreša me?
Da kot jaz tud' ona
v širno daljo zre?

Razumem, ptičica,
kar praviš ...
Naj še ne pozabim je.
Da kot jaz tud' ona
ve, da najdeva spet se.

Odleti zdaj, vreščalo
in nak tako razburjat se,
s hvalo tja v vasico malo,
naj ve, da vem, kar ona ve.

ČUVAJI MOJEGA SRCA

Kako ti rata?

Da v mojo rumeno pšenico
posadiš seme svojega plevela?

Da igraš se s svojo lopatko
v mojem belem peskovniku?

Da v mojem neprodušno zaprtem zverinjaku
zbudiš ravno najbolj pohotno žival?

Da skačeš v reko moje bolečine,
pa se niti do kolen ne zmočiš?

Da me celega umiješ moje zoprnije
z navadno mineralko?

Čuvaji mojega srca še mene ne ubogajo!

Kako, da so odšli v gostilno?

Si jim plačala rum?

Ne! Plačala si jim dva.

RAVNO PRAV

Ne gre za to,
da dobimo največ,
kamoli vse.

Večinoma je ravno prav
najboljše možno
in le redko je najboljše možno
ravno prav.

RAZOR

Mladost ni več tisto,
kar je včasih bila.

Vsak dan bolj siví.

In prihaja plug,
da nas v razor vse zvrsti.
Vetra pa ni in ni.

Jeseni, ki nas čaka,
Kmet posveča vso pozornost.
Da iz gomoljev naših hib
bomo spomladno seme
drugih,
pa vendar istih vzgib.

DAN ZAMAN

Bil je čas.
Ko sem živel.
Za druge.
Bil je čas.
Ko sem načrtoval.
Trenutke.
Bil je čas.
Ko sem iskal.
Ljubezen.
Bil je čas.
Ko čakal sem.
Na lepši dan.
Misleč.
Da je brez tebe.
Dan zaman.

Vosek!

Živel bom le še danes!
Živel bom le še ta dan!
Zase, brez iskanja!
Dan zaman?

SEBI TA DAN

Eee, preklete zverine terjalcev dolgov bivanja,
zopet zagrizle ste v prazno,
mimo naših s strani ščenet opojnosti
oglodanih kosti.

Mi ne dolgujemo nikomur,
čeravno vsi dobimo vse na puf!

Čeravno le sebi ta dan,
mi ne dolgujemo ničesar ...

ne belih porok,
ne oguljenih fraz,
ne črnih limuzin,
ne zlatih diplom,
ne pocukranih otrok.

Le sebi ta dan!

Eee, preklete zverine,
obupate pa ve nikoli ...

PRINCESKA NA ZRNU POPRA

Nisem te vreden!

Nihče te ni vreden!

Zato boš ostala sama.

LE VETER TJA PRERANO ME POSPREMI

Končno tu,
v objemu samote,
pod okriljem tihote,
pomirjen sem s sabo in svetom.

Ni, da bi ga zdaj želel,
ne, da bi me kdo imel,
le veter tja v neznano
me prerano naj pospremi,
vi pa v dilemi bijte še naprej,
saj slutim, da ne vrnem več se vznak,
kamoli tak, kot sem odšel.

Hvala, preljuba moja mila,
da v meni spet zbudila
si poeta, kot tedaj moža, očeta;
a s srčno krvò žezlo pa stopila
vladarju mojega planeta
in ves svet razkrila vagabundu.

Poglej, kaj si storila,
preljuba moja mila;
kje je zame zdaj sploh to neznano?

Le veter tja prerano me pospremi ...

OPTIMIST

Pesimist dopušča možnost,
da gre vse narobe.

Jaz dopuščam možnost,
da te možnosti ni.

GREH

O tem ponoči sanjam.
O tem čez dan razmišljam,
svoji osebnosti se klanjam.

Ni greh,
ker te ne upam zapustiti,
greh je, ker te ne!

Kot ni greh,
če se ne moreš zaljubiti,
greh je,
če nikdar niti ne poskusiš
koga vzljubiti.

SNOVALKI PREKSMRTNIH SPON

Spet misel uhaja
čez gore in morja
in preko obzorja
mi v daljni Shillong.

Tam srček slovenski
koprne po Gorenjski
kot vztrajni stvaritelj
preksmrtnih spon.

Vzajemno,
kot cvetu čebela in muza poetu,
potrja dekletu
dобрóť v krutem svetu
žar slepih oči
in nasmeha milina.

Jim ga ne vzame pretekla sivina,
nič bolj ne vzplamti v njih ga snovna dobrina.

A dejstvo,
da ni pozabila še ona,
da vrača se vztrajno
v dec skromnih dom,
budi v njih čez leto sladkobne spomine
na ure in dneve,
ko zanje utripa
srček snovalke preksmrtnih spon.

Vseeno vrni se, drúga,
še tu smo dečad,
hlstava po soncu iz tvoje sredine;
čeravno nas greje,
kar srčno opravljaš,
pridi, rotim te,
ko manjšaš je hlad.

V CVET

Solzavo obeležje
za svoje sem besede
postavil tja
v črno sled;

so nesluteno
niz bilke véle
in srkale slanico v cvet.

Spakovale so se rože,
kremžile se v prebujenju:

“Bistre vode daj nam piti,
da namesto tvoje cmére
bo nam čudovito bilje vzkliti.”

Vse, le bela lila šepetaje
hvalno rasla v dan začet;
“Le razjoči se po meni ... “

In sem solzil ji, ker je teklo,
in druge rože niso pile,
zahvalno šel, ko ni več peklo.

A niso marale več lile.

Ko sonce dni zatem je žgalo
in nebo ni kaplje dalo,
cvetkam bil je čas preklet.
Hirale so tam pomalo
in sčasom mogle vse so umret.

Vse, le bela lila vprašaje
razvila je najlepši cvet:
“Zakaj? Lahko zalil bi jih, pa nisi!”

Šlic zapirajoč si
tvegaje ji priznam:
“S sladko vodo le zalivat
rožic jaz ne znam!”

AMARO 18

Kakšen naj bom, če ne vesel,
ko vas vidim vse nasmejane,
po čudnih stezah skupaj zbrane,
čeprav vedoč, da ko bo dan,
bo vsak odšel na svojo stran?

Včasih bi bil gluhi in slepi!

Zato, da bi me manj bolele
opazke, sicer nehote izzvene.

In kakšen 'Sit sem te' pogled
zaromal bi v 'Nevidenih pogledov Svet'.

Čeprav sem Nagasaki,
ki v miru rad živi,
in vi ste medcelinski bombnik,
ki naproti mu leti,
srečen sem, kadar ste srečni vi.

In ko sem stara Kreta,
ki v morju alkohola spi,
in vi ognjena Thera,
ki v srcu bruha mi,
srečen sem, kadar ste srečni vi.

Kot v morju Atlantida spi,
tako v meni vsak od vas živi.
Prijatelji.

DOBRI, STARI ČASI

Vsak dan čakaš na najlepše dni.
Pa kaj še čakaš?!
Mar res ne vidiš?!
To je to!!
In vedno bo!

MICKI

Kakor snežinka
v soparnem avgustu,
po borbi z viharjem obstoja,
je padla v jekleno naročje
moje osamljene duše.

Bela in mičkена in tako krhka
je našla zavetje pod mojo pazdúho;
v iskanju me matere seskov
žgečkala in spravljala v smeh ...

Potem je zaspala pod mojim telesom
in predla v brezбриžni sladkobi
in jaz tako nežno sem ure in ure
ji nudil utripe srca;
previdno, da ne poškodujem žgečkljivke,
užival sem v vlogi dojilje,
vsaj kakor ona v odkrivanju sna.

Da bal sem se bivanja pretenj
in krutih slabičev preišljenih krenenj
bolj kot kdorkoli na svetu,
veva le jaz in Vesolje ...

Ako bi bala se jih vsaj še ona,
ako bi znal jo tèga naučiti,
bi zdaj ne solzil tako pozno na tlaki
in čisto brez nade ugašal minute ...

Se kakor snežinka
v soparnem avgustu
stopila je Micka za vedno v naročje
moje, zdaj še bolj osamljene duše.

POJDI

Pojdi.

Pojdi tja,
kjer čutiš, da boš našla srečo.
S tistim, ki ti bo mogel dati vse,
kar si zaslužiš in želiš.

Poslušaj me -
zaslužiš si prav vse,
kar si želiš.

Pojdi.

MALO ZA ŠALO, A MALO ZARES

Grenkobi v duši navzlic
in tesnobnim občutkom - češ, več ne bo isto;
naliž nam še zadnjič potic,
da blede nasmehi zakrijejo sled
po tihih solzicah, polzečih
prek nežno sijočih ti lic.

... in še predno začne se to sladko trpljenje
povem ti: s tem, ko odhajaš
- oba veva, nedaleč, mogoče še bliže;
mi v bistvu rešuješ življenje.

NATE IMUN

Vem, da si na mene pozabila
in da z njim vsa potna
ravno zdaj nabijaš skvoš;

da potem, ko te čez slabo uro
dostavi v zibelko spominov,
še ti nabila njega boš.

Vem, da se me malo izogibaš,
kot moja mala Micka
priletnega Haluparjovega mačkona;
pa je vseeno špegala za njim,
kako lovil je miške v štali ...
Skrivaj občudovala ga je ona.

In vem, da sem lizun,
ker sploh ti tole pesem pojem,
a vse zato le, zritka,
ker hočem, da veš ti
in da vejo vsi,
da ta zapit lizun
še vedno nate ni imun.

Tudi vem, da ravno to je tisto,
česar najbolj se bojiš -
da moj potres ljubezni
ne bi podrl lope naju dveh prijateljstva ...

No, tega ne morem obljubiti,
a ne bom prenehal,
čeravno znovič, je graditi.

MANJKAJOČI ČLEN

Vem, nekoč bom le fosil
za tvoje male bučke,
ko jim boš govorila
o manjkajočem členu
med njihovim očetom,
ki že davno je odšel,
in ukazovalcem tvojim mladim letom,
ki ga nikdar ni zares bilo ...

NIČ VEČ OD NIČ

Na koncu prepustite
mene mojim pesmim.

Potlej več me ne vlecite
v vaš realen svet.

Tam žarek upanja posije,
le zato, da se jih preveč ne ubije.

KUPI MI AVTO

Ne jebem tega, kar je bilo.
Svojo pot ima vsakdo.
Ne cilj, ne cesta nista nikomur znana,
pa vendar vsakomur prodana.

Če tako pogledaš:
Atlas je usranih sto strani debela knjiga.
Svet je majhen ni.

NA VRAT NA NOS

Pridi in me na vrat na nos poljubi!

Ampak ne na vrat.

In ne na nos.

Oslini me povsod drugod.

No, tudi po vratu.

Ti gre tole v nos?

EROTIK IN EROTIKA

Tam me čaka in to vem,
nad usnjenim naslanjačem, polnim tebe,
sodba tvoja,
ki je slutnja moja, izustena čez nekaj ur,
da navkljub vsemu
zdaj neki drug pajac
prožilo tvoje je afekcije.

In zaskalela v to srce,
kot Azija razsežno,
sočno kakor Koromandija,
skozi čas razbito na milijarde delcev,
a celostno in veličastno, kakor mozaik,
bo kot sol na rani.

Vdihnili bo spet vihar v moje roke,
v žile, v dušo, v glavo,
da potresal bom kot vzmet
ali spermij, v lavor semenske tekočine ujet,
in izpadel spet v očeh sveta bom kakor kronik
brez jutranjega šusa.

No, saj ne, da nisem ... ampak ...

Tam te čaka in to veš,
pod usnjenim naslanjačem, polnim tebe,
sodba moja,
ki je želja tvoja, izustena nikdar,
da navkljub vsemu še vedno ti
prožilo moje si erekcije - penisa in duše.

In bo rojen nov otrok.

Ti mati Muza
in oče duša bo Poeta.

V usnjenem naslanjaču.
Polnim tebe.
Polniš mene.

TRPKA

Vsakič je lepo,
ko upanje zgnije
in iz kalčka v strti kepi
bolečina vzklije,
ki po žilah razveji drhtenje,
v moje roke vseje poželenje
po oskrunjenju papirnate beline,
saj domisel,
da v njenem mestu
ni več moje ambasade
privede do nastanka
nove mojstrovine.
Takrat sem srečen.
Edino in šele takrat.

Vzeti nekomu oči,
s katerimi je dobro videl
in jih dati nekomu,
da bi bolje izgledal,
je skoraj tak nesmisel,
kot poetu vzeti bolečino
zato, da bi bil srečen.

Ne bil bi srečen,
če bi srečno živel ...

ZGOLJ AKSIOM

Za vsakogar na tem planetu
obstaja prava ljubezen,
prava oseba,
le da večina umre,
preden jim jo uspe spoznati.

Mnogi ne čakajo in imajo prav.
Jaz čakam in nimam narobe.

NE BOJ SE RANITI

Daj, zabodi,
ne boj se raniti!
Saj veš,
da nič ne duši
bolj kakor dvom.

Je ravno to razlog,
da ne zabodeš?

SPOŠTUI GA

Poglej ga, človeka!!

Tistega v tihem kotu sobane,
ki gleda brezupno in noče na plan.

In onega tam v snežnem viharju,
vzpenjajoč se na šesttisočaka
dokazuje prevlado nad sabo.

In padlega v jarku,
s prebito črepino od onega v tanku,
ki misli na ženo, otroke,
in mora ubiti,
da ubit ne bo sam.

In tam, vidiš?!

Pod cvetočo jablano,
tisti, ki žvižga veselo,
brezskrbno uživa brezčasje.

In tega na cesti, brez dela, poglej,
in tistega tam,
ki mu vse premoženje ne kupi ljubezni.

Vsak izmed njih ima svojo zgodbo.
Tako tvoji podobno,
pa vendar povsem drugo.

Poglej ga, človeka,
še tega v zrcalu,
ki nemo modruje
zakaj sam je boljši?

Ni boljši,
kdor meni o sebi prav to.

Spoštuj ga, človeka.
Prav sleherno bitje v vrtincu življenja.
Spoštuj, ker v malenkost drugačnem razpletu
kdorkoli med njimi lahko bi bil ti.

CVET SVOJ OHRANI

Z dobrim ti vedno nam vračáš,
še tisto celo, kar ti trpkega damo,
in naše napake v prid nam obračáš
tudi, ko sami si jih ne priznamo.

Z najboljšim, kar je, svet da poplača,
se spomniš, si nam govorila?
A vendar nikomur da ne prizanaša,
da veš, ker si slad in grenkobo skusila.

Čeravno je skrunstvo primerjat' se z njim;
kot Bog si, da veš!
Mila in jasna.
Močna in častna.

Čeravno je skrunstvo primerjat' se z njim;
kot Sonce si, veš ...
Topla in krasna.
Sijoča in strastna.

Vedno tu, z nami,
cvet svoj ohrani!

Ne ustavi rasti te družine drevesa,
če vse preporedko si čustva priznamo,
a danes ne boj zasolziti očesa,
saj tu smo zato, ker te radi imamo.

SAM

Raje sam,
kot z nekom,
ki je sam.

DANES VEM

Ne misli,
da verjamem jim,
ko pravijo,
da mi je duša čistejša od drugih
in krepostnejše srce,
ker danes vem,
da je človekova dobrot
njegove sebičnosti sad
in njegov pogum
pravzaprav le želja
po premagovanju strahu pred neznanim.

DA VESTE

Sam ne vem,
kaj vzpodbudilo
je kracanje tole
in izlive ...
Sploh ni nič narobe,
nimam slutnje,
da gre kaj po gobe,
le enostavno moral sem prijeti
svinčnik in pustiti ga zapeti ...

Veste vse!
Kje sem ranljiv,
kdaj v glavi gnil,
kako zakrulim v ekstazi
in kako diši moj znoj.

Veste vse,
da pa izveste še,
če slučajno, bognedaj,
ne pride več priložnost,
koliko pustili v meni
ste ljubezni.

In da vaša sled v meni ni naključje.

In da vsem vse odpuščam,
Virke in Dodoni moji,
Pikice in Polžki,
Vinkoti in Zritke.

Odpustite še vi meni.

NE SAMO NA TVOJ DAN

Začenši na koncu:

vse dobro,
da z vetrom bi znala povsod potovati,
skrbi in tegobe v naročje mu dati,
da vsak dan ponese v spokojno te bivanje
s tistimi v srcu, ki imajo te radi
in sreča ti vedno iskrivo leskeče
v zrcalu ljubeče in lične se duše.

Pa veva oba,
da včasih so želje,
četudi najboljše,
težko izpolnjive,
in svet da je mnogokrat krut in zahrbtn,
večličen in poln pasti in ovir
in zdi se, da sreča vedno leskeče
le v ogledalih se drugih ljudi.

Jaz vem, da leskeče
še v tvojih očeh,
vem, ker te diham in pijem in jem,
od dneva, ko prvič prekrižal je bog nama pot,
začutim prav vsako nevihto ti v duši,
in diham in pijem in jem,
čeprav se zavedam,
da včasih ne smem.

A kamorkoli že ponese
veter jadra najinih razvad,
del mene vedno bo nekje za tebe,
in vedno, ne samo na tvoj dan,
te imel bom brezpogojno rad.

KONEC ISKANJA

Polpretekli kisli dobi,
od galonov cvička in ljubezni zvisli,
zdaj odrekam se.

Iskanju.

In usmerjam misli
drugam.

Neznano kam.

Vleče piš svobode.

Vonj drugačnosti.

Vštric podobe boema
krunca senca emblema
pepsikole.

LEZI Z MANO NA MRAVLJIŠČE

Ooo, poglej jo!!!

Pred čim pa ti bežiš,
da z menoj boš legla
pod neskončni svod,
ravno na skrunjeno mravljišče,
kjer ti bom mazilil dušo
in odpihnil misli
proč od tistega,
pred čemerkoli že bežiš?

Pred čim pa jaz bežim?

Meni so vsakdnevi bedni,
da jih pokam kot mehurčke,
katere pihati bi moral sem in tja.

Pustiva to.

Lezi z mano na mravljišče,
kjer ti bom mazilil dušo
in ti meni 'dušo'.

ROKA RIT UMIJE

Za vas,
ki si z roko umivate rit
sem čuden,
če z ritjo umijem si roko,

čeravno sem toliko čeden,
da jo kasneje ponudim
še večji riti od sebe.
Rit namreč.

NISO LE ZATO BESEDE

Niso le zato besede,
da človeka v duši zaskelijo,
čeprav vseeno prepogosto
ravno tiste najbolj glasno izzvenijo;

besede tudi so zato,
da ti tu in zdaj lahko povem,
da ostani srečna, v srcu mlada
in da se imej,
kot te ona ima, v celoti in do konca rada.

NIKOGAR NE BO

Nikogar ne bo
takrat,
ko spolzel bo žar iz mene,
ker ledvička več ne bo prenesla
pestre mladosti posledic,
ki so ji od nekdaj v breme.

Nikogar ne bo,
ne tebe, ljubezen,
ne vas, snubci moje tihe in žalostne slave,
zares ob meni.

Le sladka bolezen.
In morda neka stokrat pozabljena cvetka,
kateri nevede sem pustil v srcu sled,
bo prinesla šopek, potem pa bo odšla.

Nikogar ne bo,
jaz pa kar živim za druge.

Pa je najbrž prav tako,
saj osama nam zabija truge,
daleč preden ugasnejo telesa,
in ne Jerič na poslednji promenadi
nekaj dni zatem.

SKRIVNOST LIZUNSKEGA NASMEHA

Dim.

Tišina.

Druga noč v tednu.

Obnavljanje spomina.

Včasih mi je vseč samota.

Všeč mi je njen kratek gobec.

A njen objem sovražim.

Pa prav danes me objema,

ko preseda to obema,

ko najbolj rabim te, dekle!

In povrh vsega

še na veliko gobca.

Psst!

RAST

Leta ne škodijo. Pa vendar ubijejo.

AMARO 27

Prave prijatelje spoznaš v svoji nesreči,
kao prijatelje pa v njihovi.

MOJA SLADKA JABLANA,
KI POSTAJA NAJINA SLADKA JABLANA

Z vsako burjo, ki zapiha,
so korenine moje sladke jablane,
ki postaja najina sladka jablana,
še močnejše.

Tako je sladka,
da voluharju gnijejo zobje.

Tako je sladka,
da ljudje pod njo pijejo grenko kavo.

BOJ SPERMIJEV

Poglej ...
skladišče žalostnih obrazov.
Poglej ...
deponija sklonjenih postav.

Nobenih isker v očeh.
Samo sarkazma smeh
in kup težav.

Kako ne vidite topline?
Sonca žar in vetra hlad,
ki vsakogar dotakne,
preden mine?

Se je moj spermij bolj boril?
Moj spermij - jaz?
Se boljše zavedam nagrade,
ki jo bom dobil?
Ali me skalil je čas?

Bolj ko vas gledam,
nesrečni obrazi,
bolj mi v glavi donijo ukazi,
ki srcu sporočajo:

“Uživaj življenje!
Občuti veselje!
Pokonci se nosi, ne plazi! “

To so spoštljivi ukazi.

Ko se jih uboga,
njih učinki povzročajo,
da v svojem življenju
sam vlečeš vzode,
in ne odločajo drugi za tebe
o izbiri načina
in tvoje metode.

Boj spermijev ni vedno pravičen.

Zakaj plačate ceno,
potomci plavalcev,
če nočete vzeti blaga?

Čemu kupite srečko,
soród neznancev,
če nagrada ni vzrok tveganja?

Povem vam čemú.

Zato, ker že vaši so spermiji
v tekmi življenja sebični bili.

Pesimisti ste žalostni
in (nenamerno?) sebični.

KAJ SVA SI DALA

Malenkosti.

Dipi zeleno za tvoje stene,
brisalce za oplu kadeta.
'Rada te mam' medvedka,
zame ukradlega Sivka.

Roko, ko si klecnila,
besedo, ko nisi vedela kam.
Uho, ko sem bil v pizdi,
ko nisva bila, telesi.

Drug drugemu hlače.
Nayno in Moia.
Smeh.

Vse, kar sem znal o kitari.
Pogum, da sem stopil na bord in v steno.
Čas.

Malenkosti?

TVOJA SOLZA

Tvoja solza
redko teče.

Znak je,
da strašansko peče
milo srčece.

Tvoja solza.

Nehote stekla.

Na jutranji kavici
tri dni potem.

Odseva ljubezen in bol.

In prvič v življenju
se končno zavem,
kakšna strašanska zverina postanem,
ko se napijem.

Delam krivico zverem.
Nobena od njih ne prizadenja,
kakor jaz tebe takrat,
moja ljubezen.

Solza spet teče.

Moja sedaj.

Zverini v glavi dokončno doreče:
Tole se neha - tukaj in zdaj!

TEGA ZDEJ

Hmmm ...

Nikoli nisem maral žensk,
ki imajo rajši starejše moške!
Zdaj jih obožujem!

O MOLKU

Ni vsak, ki molči, moder!

KER SE LJUBIŠ

Neznano spontano
odkriješ dan za dnem.
Odkar ljubiš sebe,
zaupaš spet ljudem.

Vse misli pretekle zdaj res so odtekle,
prek suhih strug vzklike so nove poti,
ni več oklepa, zdaj ptica prelepa
vse višje in višje leti.

Spet iskriivo spogleduje
se življenje zdaj s teboj,
misel med ljudi potuje,
da nasuje v njih spokoj.

Zmoreš sama, saj predana
k svojim ciljem hrepeniš,
v dan veruješ, občuduješ,
srečna, ker lahko živiš.

GRENČICA (BOGU IZZIV)

Grenčica naslade
dobila bo mlade,
ko zopet ustroj moj popoln
kot klovn otroško zabavo
sprevrže v klanje krvavo,
zavoljo pogleda
v njenih rjavih očeh,
v katerem ne kaže več nade
za nove vpade v moje življenje.

Vsakič odide, da se spet vrne,
in uro peščeno obrne
na glavo.
In mene zvedavo.

In ga izzovem za stavo -
saj nimaš poguma je več ne vrniti!
Si upaš?
Če zmagaš, ne neham v življenju več pesmi jim peti,
če jaz pa, prisežem, je tale poslednja!

SNEL Z VRVI

Kot da bi prvič sploh prižgal luči,
ugledal dušo, ki molče trpi,
jo z rosnimi očmi
rotil naj se bori,
da s skupnimi močmi
zdrživa, kar boli.

A v njenih prsih že je bival hlad,
še bolj zmrzav od tistega takrat,
ko sem sejal laži
kako je zame ni,
če enega teh dni
ne sname mi vrvi.

Sebična misel ta mi pala le
v puščobno glavo in odšla, kot vse.
S tresočimi zobmi
med njenimi lasmi
sem sam prevzel njen hlad,
ko sem jo snel z vrvi.

Sem sploh res kdaj bil tam za njo?
Ali le ljubil sem telo?
Mar res tak prasec puhoglav
le za ponos sem jo jemal?
Poslušal skup njenih besed -
preslišal mar sem v njih poved?
Zavajal me njen glasen smeh?
Da lažen bil je, ni njen greh.

Več nisem jokal nikdar od takrat,
le kdaj, ko čujem da kak deklič mlad
obesil se za vrat
pomislim "Ta prevrat
nek fant preprečil bi,
če res jo imel bi rad."

Sploh vem kako je imeti rad,
ali le tripam na pomlad?
Mar res tak prasec puhoglav
za svoj ponos sem le jemal?
Mi sodbo naj kroji cel svet,
če kriv sem ... Kar naj bom preklet,
če res tak prasec puhoglav,
za svoj prestiž sem ji dajal.

NE TEČE VEČ

Ne solza, ne kri,
ne beseda.

Ne krotka mi Pšata,
ne stih.

Ne sperma po špeglah.
Niti po špeglu.

Le džin. Da izdžinem
iz ledene
v kameno.

SAJ NISI NIČ KRIVA

Saj nisi nič kriva,
če srcu ne moreš kar zapovedati,
koga naj ljubi,
kakor jaz nisem,
ker svojemu nočem,
koga naj ne.

Zato si odpusti,
kot sem si jaz že davno tega.

SEBI IN SEBE

Če želite,
da bo stvar koristna,
jo podarite nekomu,
ki jo bo znal uporabíti in ceníti.
Lahko tudi sebi.

Če želite nekomu dobro,
mu podarite nekaj,
kar bo znal uporabíti in ceníti.
Lahko tudi sebe.

Podarjajte sebi in sebe.
Hvala.

DELIL Z NEKOM

Ne, še vedno me ni sram
solz pokazat vam,
kadar otožen sem in sam.

Saj kdor solza delit ne zna,
se še smeje samoma.
In sebi često.

Hvala ti zato,
ker sem lahko
delil z nekom svoj bol in strah,
zanos in srečo,
moj posmrtni prah.

Še komu drugemu morda odklene ječo ...

KAZALO

Uvodoma	3
Rudnik	5
Samo človek	6
Zakaj kot zmaj visoko med oblaki	7
Ena misel	8
Metuljev gambit	9
Znanje	10
Nočem si pomagat	11
Počutim se tako	12
Na novem začetku	13
Klik na klik	14
Samo neštete misli ...	15
Ni ukaza	16
Kdo sem, kaj sem	17
Sanjač	18
Ujetnik svobode	19
Zunaj je svet	20
K tebi	21
Zadnji prvi rožnik	22
Copata	23
Moji slavaloki meni	25
Herbarij	26
Mene takrat spočeti	29
Suša	30
Poslušam, ptičica	31
Čuvaji mojega srca	32
Ravno prav	33
Razor	34
Dan zaman	35
Sebi ta dan	36
Princeska na zrnju popra	37
Le veter tja prerano me pospremi	38
Optimist	39
Greh	40
Snovalki preksmrtnih spon	41
V cvet	42
Amaro 18	43
Dobri, stari časi	44
Micki	45

Pojdi	46
Malo za šalo, a malo zares	47
Nate imun	48
Manjkajoči člen	49
Nič več od nič	50
Kupi mi avto	51
Na vrat na nos	52
Erotik in erotika	53
Trpka	54
Zgolj aksiom	55
Ne boj se raniti	56
Spoštuj ga	57
Cvet svoj ohrani	58
Sam	59
Danes vem	60
Da veste	61
Ne samo na tvoj dan	62
Konec iskanja	63
Lezi z mano na mravljišče	64
Roka rit umije	65
Niso le zato besede	66
Nikogar ne bo	67
Skrivnost lizunskega nasmeha	68
Rast	69
Amaro 27	70
Moja sladka jablana,	
ki postaja najina sladka jablana	71
Boj spermijev	72
Kaj sva si dala	74
Tvoja solza	75
Tega zdej	76
O molku	77
Ker se ljubiš	78
Grenčica (Bogu izziv)	79
Snel z vrvi	80
Ne teče več	82
Saj nisi nič kriva	83
Sebi in sebe	84
Delil z nekom	85
Kazalo	86

Izdajo knjige
so omogočili tudi:

Občina Cerklje na Gorenjskem

www.cerklje.si

Društvo za vzpodbujanje
kreativnosti Igrišče

www.igrisce.si

DNK, grafične in
oglaševalske storitve

www.dnk.si

kevder.net

www.kevder.net

mario-ana.com

Društvo za promocijo
slovenske glasbe

Joške v'n

Grafične storitve
priprava, tisk in dodelava

JAGRAF
www.jagraf.si